

Rozvíjení trojdimenzionálního - prostorového - myšlení, které je důležité pro poznávání světa a pochopení osobní identity v něm, je důvodem k častějšímu prosazování prostorové tvorby ve výuce na základních školách. Tato identifikace by měla probíhat na základě tvůrčích aktivit podmíněných poznávací hodnotou celistvosti lidského zážitku. Ohniskem pohledu by mělo být vzájemné doplňování prostorového a plošného vyjadřování, přičemž diferenciací tkví ve vymezení pólů trojdimenzionální a dvojdimenzionální formace. Stává se ale, že při rozlišování obou útvarů ve výuce dochází k omylům, které hovoří o nedostatečném pochopení či úplné desinterpretaci problému způsobu vyjadřování. Zároveň se ukazuje, že preference plošné tvorby a distance od prostorové tvorby ve výuce je velmi častá. Příčinou se zdá být technologická náročnost prostorové tvorby (v přímé úměrnosti s časovou), která souvisí s výtvarnou přípravou pedagogů.

Hlavním zaměřením mého odborného zájmu i obsahu mé disertační práce je prostorová plastická tvorba, její kvalitativní a kvantitativní zastoupení ve výuce výtvarné výchovy na primárním stupni základní školy. Domnívám se, že souvztažnost kvality a kvantity prostorové tvorby souvisí s pregraduální přípravou studentů - učitelů a s jejich oborovým zaměřením.